

Fulls de la **R**evista

Il·lustracions de Mercè Ferrer

Flaixos del Marroc

MERCÈ FERRER

Els flaixos capten instantànies del Marroc. Les paraules que els acompanyen evoquen els sentiments que em van fer prémer el dispositiu de la càmera. Ara, mirant-me aquests flaixos lluny del Marroc, recordo la seva bellesa i m'adono que la distància ha estat un bàlsam que ha mitigat les nafres de la misèria que veia arraulida a qualsevol racó.

Paisatges

*Un horitzó
retalla un cel lívid;
sura la calma.*

Postes de sol. Boscos d'eucaliptus, pins, mimoses i cedres, i a l'horitzó la serralada de l'Atlas fragant, amb els tons malves al cel.

Costums

*Tot és diferent
i els precés il·luminen
la nit més fosca.*

Al capvespre, la badia de Tànger és platejada; s'apaguen els darrers llums i un home agenollat prega a frec de la vorera.

*Colors i flaires.
Esclat multicolor
de nous paisatges.*

Al mercat es ven de tot: fruites, olives, roba, objectes d'artesanía, pa, carn, peix, dàtils, espècies...

*La veu cantava
entre murmuris densos
un prec devot.*

El minaret esvelt crida a la pregària i la seva veu s'escola pels estrets carrerons.

*El vent s'encalma;
és un ble que s'apaga
a frec d'horitzó.*

Als carrers hi ha molta gent aturada fent rotllana. Al Marroc no hi ha cap pressa; és com si el temps s'aturés, passés lentament.

*Camina cansat
pel pes de la càrrega
sota un sol roent.*

Un burro estira un carro ple de melons; és una muntanya de groc que llueix sota un cel diàfan.

*L'aire del desert
enyora les palmeres
i besa els estels.*

Palmeres carregades de dàtils que el vent càlid gronxa.

*Ulls que enyoren
les dunes i els oasis;
nits al desert.*

La silueta dels camells es retalla a l'horitzó; pacients passen els turistes.

*Vermells i ocre;
grans muntanyes de sorra
com mars immòbils.*

El desert és un calidoscopi de paisatges en un mar de sorra, que la llum delimita.

*Flaire melosa;
beuratge de nits tèbies
sota la lluna.*

Els bars de la Medina acullen els homes que prenen el deliciós te amb menta.

*Columnes fràgils,
minarets, mosaics, llums;
sojorn dels déus.*

La mesquita de Casablanca s'alça majestuosa, enigmàtica com un vaixell ancorat en un mar solitari.

*Erts i esvelts
carcellers de riqueses;
més lluny la por.*

Els cossos rígids dels soldats vetllen la tomba de Hassan.

*Passen lentament
perduts en un laberint
de carrers estrets.*

Fes és un pessebre embolcallat per mil olors. Als estrets carrerons els burros s'obren pas entre la gentada.

*Al so dels músics
serpentegen els cossos
àvids, sensuals.*

Marràqueix té gust de passat, de conte, d'encantadors de serps, de vels voleiant sota el mantell de la nit.

Pobresa

*Tendra mirada
perduda en els camins
coberts de runes.*

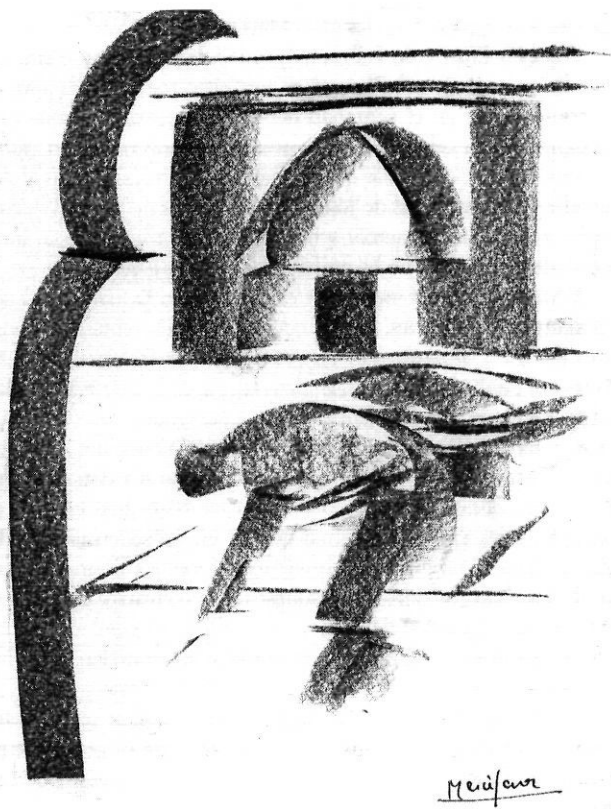
Uns nens corren descalços entre enderrocs; des d'una cabana fosca i humida una mare els crida.

*Sortir a la llum
era tornar a la mort,
a la nit fosca.*

No tenia més de dotze anys; volia fugir enganxat a les rodes de l'autocar.

*És un miratge
d'ocres i verds intensos,
d'esgards perduts.*

Hi ha nens que treballen com homes, al camp o menant ramats d'ovelles i cabres enmig de les muntanyes.

*Aquells ulls foscs
fugien d'un abisme
plens d'esperança.*

Un infant oferia pinyons que havia collit per un dirham; tenia la mirada fosca i trista.

*El sol escalfa
enmig de la gentada
el fred del cor.*

Dones velles, a qualsevol racó dels mercats, venen menta o formatge; el poc que tenen.

*Dorm l'esperança;
al blanc cremat pel sol
s'ajeu callada.*

Als carrers blancs de calç hi bat el sol implacable. Asseguts a qualsevol racó esperen, sempre esperen.

*Hi ha tristesa;
dolor al llimdar del cel
sense repòs.*

Els tenyidors de pell treballen enmig de les sitges plenes de calç, d'excrements de coloms i de tints, rentant les pells, tapant els porus i tenyint-les.

MERCÈ FERRER